STAND DER MAAN.

1 Februarij . . . . . LAATSTE KWARTIER.
8 » . . . . . . NIEUWE MAAN.
16 » . . . . . . EERSTE KWARTIER.
23 » . . . . . . VOLLE MAAN.

WATERGETIJEN.

			Hoog Water	Laag Water
8	ZATURDAG	's morg.	5-30	5-50
9	ZONDAG		6-10	6-29
10	MAANDAG		6-48	7-7
11	DINGSDAG		7-26	7-46

SURINAAMSCHE COURANT.

A°. 1834. ZATURDAG, DEN 8ste FEBRUARIJ. N°. 12.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging genomen hebbende, dat de ondervinding heeft geleerd, dat bij art. 18 der Publicatie van 5/6 December 1828, niet genoegzaam is voorzien tegen het schuilhouden van weggeloopen Slaven;

ZOO IS HET, dat Wij, den Kolonialen Raad over dit onderwerp gehoord in deszelfs Vergadering van 24 December 1833, hebben goedgevonden en verstaan, met wijziging van voorschreven 18de artikel der Publicatie van 5/6 December 1828, te bepalen en vast te stellen, zoo als Wij zijn doende bij deze:

»Degene die overtuigd zullen worden aan de verwijdering van eenen slaaf de hand te hebben geleend of die denzelven na zijne verwijdering hebben opgehouden, door denzelven te huisvesten voor zich te doen arbeiden, of op eenigerlei wijze deszelfs verschuiling te hebben bevorderd, zullen schuldig worden verklaard aan het misdrijf van *op- en schuilhouden van weggeloopen Slaven, ten nadeele der wettige Eigenaren of Meesters*, en te dier zake, naar gelang van omstandigheden, worden gestraft met eene gevangenzetting op de Fortres *Amsterdam*, van ten hoogsten *twee* maanden of met geldboeten van *Twee Honderd* Gulden (*f* 200), hetzij te zamen, hetzij afzonderlijk, en voor zoo verre de schuldigen zelve Slaven zijn, met slagen en dwangarbeid voor den tijd van ten hoogsten *twee* maanden op den grond of het eigendom van hunnen meester of op zoodanigen plaats als door dezen zal worden aangewezen; behoudens de actie tot schadevergoeding, welke aan den Eigenaar van eenigen weggeloopen Slaaf zal competeren."

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 5 Februarij 1834, het Een en Twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie,

De Gouvernements Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 6 Februarij daaraanvolgende.

De Gouvernements Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

PUBLICATIE.

IN NAAM DES KONINGS.

DE GOUVERNEUR GENERAAL DER NEDERLANDSCHE WEST-INDISCHE BEZITTINGEN.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, SALUT! doet te weten:

In overweging genomen hebbende, dat de berekening der afstanden bij het opvangen van weggeloopen Slaven, zoodanig als die is voorgeschreven bij art. 20 der Publicatie van 5/6 December 1828 (Gouvernements-blad n°. 23), aan Ons minder doelmatig is voorgekomen;

ZOO IS HET, dat Wij, den Kolonialen Raad over dit onderwerp gehoord in deszelfs Vergadering van 24 December 1833, hebben goedgevonden en verstaan, met wijziging van voors. 20 artikel der Publicatie van 5/6 December 1828 en van artikel 2 der Publicatie van 30 October 11 November 1829, te bepalen en vast te stellen, zoo als Wij zijn doende bij deze:

»Wanneer de weggeloopen Slaven, welke ter gelegenheid eener burgerpatrouille opgevangen of door verordende maatregelen van de burgerlijke autoriteit in de Divisien op eenige Plantaadje of Grond worden aangehouden, hetzij wegens langdurige desertie, hetzij uit hoofde van andere verzwarende omstandigheden, in handen van de Policie moeten worden gesteld, zal, zonder onderscheid der plaats van opvanging of aanhouding, eene premie van *Zes* Gulden (*f* 6), voor iederen opgevangen of aangehouden wegloper Slaaf, ten laste van den Eigenaar worden betaald, ten behoeve der Slaven die zoodanige patrouille hebben helpen zamenstellen of de wegloopers op eenige Plantaadje of Grond hebben helpen aanhouden; welke premie voor de daartoe geregtigden, ten burele van den Procureur Generaal aan den Heemraad der Divisie zal worden uitgekeerd.

»De uitbetaling der vanggelden voor Slaven, op de verschillende Militaire posten aangehouden, blijft op den vorigen voet."

En opdat niemand hiervan eenige onwetendheid voorwende, zal deze op de gebruikelijke wijze worden gepubliceerd, en in het Gouvernements-blad geinsereerd.

Aldus gearresteerd alhier aan *Paramaribo*, den 5den Februarij 1834, het Een en Twintigste jaar van Zijner Majesteits regering.

E. L. VAN HEECKEREN.

Ter Ordonnantie van Zijne Excellentie.

De Gouvernements Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

Gepubliceerd aan *Paramaribo*, den 6 Februarij daaraanvolgende.

De Gouvernements Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

Den 5 Februarij 1834.

Namens Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, wordt bij deze bekend gemaakt, dat de zetting van het Brood bepaald is, als volgt:

Het BROOD van 8 Cents, moet wegen 8 Oncen.

En dat van 4 Cents, 4 Oncen en 1 Lood.

Wordende alzoo alle Broodbakkers gelast, zich daarna te gedragen.

De Gouvernements Secretaris,

G. A. VAN DER MEE.

MENGELINGEN.

DE ONVERWACHTE ERFENIS.

[*Vervolg en Slot van* N° 11.]

»o Gij zult niet sterven !" riep *Roosje* angstig uit, » ik heb u maar naauwelijks gezien, en gij wilt reeds scheiden, voor eeuwig ?"

» Vraagt ons het noodlot, *Roosje* ! of wij willen? Maar zegt mij, wat zult gij nu doen met hetgeen ik u geef? Is uw Heer nog al billijk en goed ?"

» o Zoo goed ! Ik heb alles aan hem te danken; hij heeft mij opgevoed, mij ter school laten gaan, en de oude lieden beminnen mij, als eene dochter."

» Maar wilden zij u den zoon niet geven, dewijl gij arm waart? Neen ! gij moet hun niets zeggen voor dat de slag voorbij is, en gij ziet, dat ik niet weder kom; dit moet gij mij beloven. Kom, toon mij, waar gij het verbergen zult, opdat niemand iets daarvan merke."

Roosje liep naar het venster, en riep: » Zijt gerust, *Frits!* Vader! Moeder! zijt onbezorgd, hij doet mij niets!" — En daarop ging zij met den Officier heen en bragt hem op den zolder. De ouden en *Frits* wilden in huis, maar de gemeenen liet niemand binnen.

» Nu gaat zij waarachtig met hem uit de kamer!" riep *Frits*. *Roosje !* wie had dit gedacht!" — » Gij zijt een zot!" zeide de vader, » laat *Roosje* maar begaan, zij weet wel, wat zij doet." — Op den zolder stond in den hoek eene oude kist, die *Roosje* uit het huis harer ouders medegebragt had, en waarin zij oude kleederen, en meer van dien aard, bewaarde. Hierin leide de broeder eenige rollen, welke hij uit zijnen mantelzak haalde en in eenige lappen wond.

» Laat de kist maar zoo staan," zeide hij tot zijne zuster; » niemand zal er iets in vermoeden, en misschien kom ik na den slag zelf hier, om u te beschermen; zoo niet, dan komt mijn begeleider. Hij is mij getrouw tot in den dood. Beide zullen wij toch niet vallen. Kom nu, ik wil met uwen Heer spreken."

Vrolijk huppelde *Roosje* naar beneden en riep hen allen in de kamer, waarin de Officier bereids terug gekeerd was. Niet zonder wrok ging *Frits* met hen mede en *Roosje* lachte hem uit.

» Gij zijt regtschapene lieden, zegt *Roosje* mij," dus sprak de Officier hen aan, » en ik dank u, dat gij mijne zusters als eene dochter behandelt."

» Zijne zusters!" riepen zij allen verbaasd.

» Ja, Vader! ja, Moeder! *Frits!* hij is mijn broeder!" en *Roosje* hing aan zijnen hals. — Ziet hier de aardbezie," zij streek hem de haren uit het gezigt, — » waarvan moeder ons zoo dikwijls verteld heeft." Met een levendige blijdschap verhaalde zij nu dat gene van zijne lotgevallen, wat zij zoo even van hem vernomen had.

» En nu," viel hij in, » wil ik afscheid van u nemen. GOD behoede u! binnen weinige dagen hebben wij eenen slag."

Roosje weende overluid, en allen waren zeer aangedaan.

» Ween niet, *Roosje !*" zeide de krijgsman, en langs zijne bruine wangen rolde zelfs een traan. » Waarlijk het streelt mij, dat het oog eener zuster om mij weent, daar ik geloofde, aan niemand in de wereld meer toe te behooren, nogthans branden deze tranen mij op het hart. Wat zijn moet, moet zijn! Vader! Moeder! geeft mij de hand daarop, dat gij *Roosje* nimmer verlaten, maar altijd goed behandelen zult. Uw zoon bemind haar en zij bemind hem. Na den slag kom ik weder, en dan worden zij beiden vereenigd. Ik zal mijne zuster zoo uit huwelijken, dat gij allen te vreden zult zijn. Kom ik niet weder, zoo.... zoekt mij onder de dooden, en ook dan zal het *Roosje* aan geene huwelijksgift ontbreken. Het zal er scherp toegaan; ook ben ik wegens u hier bekommerd. Kan ik zelf u niet beschermen, zoo zend ik u mijnen trouwen begeleider; hem kunt gij veilig vertrouwen. En kan ook hij niet komen, nu — dan beware u GOD! — Leef wel, *Roosje!* Nu nog deze kus. — Hier, oude Vader! Moeder! uwe handen — en gij, jongeling! kom en kus mij. — Daar, neem *Roosje* en maakt haar gelukkig". — Hij drukte hen beiden vast aan zijne borst. — » Nu, kom kameraad!" riep hij zijnen begeleider in het Fransch toe, » na den slag is dit uw post," Hij rukte zich los, en ijlde uit den molen en het dal uit.

Nog stonden zij allen als betooverd daar. — *Roosje* wenkte hem nog na, maar hij was reeds in het bosch verdwenen. „ GOD geleide u, mijn broeder!" riep zij luide uit en viel op hare knieën. Met welken angst zagen zij echter den dag van den slag te gemoet; en toen nu de donder des geschuts met den vallenden nevel deszelfs aanvang verkondigde, en berg en dal daarvan dreunden — wie kan het gevoel van *Roosje* toen beschrijven van *Roosje*, die in elken schoot den dood eens broeders vreesde.

De molen ligt ter zijde van het slagveld en den gemeenen weg in eene laagte. Slechts eenige weinige vlugtelingen en gekwetsten dwaalden derwaarts af; doch de molenaar had al zijne knechts bijeen verzameld, opdat die enkelen hem niet gevaarlijk konden worden. De dienstbewijzingen der menschelijkheid ontzeide hij aan niemand: hij verkwikte de ongelukkigen zoo veel hij kon, en wees hun den zijdweg, langs welken zij zich redden konden. Spoedig echter vulde het dal zich met vlugtelingen uit den omtrek aan, waar duizend vuurmonden rondom verwoesting en dood aanregtten.

Grijsaards, Vrouwen en Kinderen liepen schreijend en de handen wringende door elkander en zochten toevlugt in het vreedzame dal Doch wie wendt zijn oog niet af van de tooneelen des gruwels, waarvoor de menschheid, zelfs met het wreedste hart, terug deinst!

De slag was geeindigd. De Pruisen vloden gelijk het vreesachtig hert voor den leeuw, en het lot van Noordelijk Duitschland was beslist. In den verschrikkelijksten angst bragten de dalbewoners dezen ijsselijken nacht door. Reikhalzend zag *Roosje* haren broeder, de molenaar de beloofde bescherming te gemoet, en — niemand verscheen. Doch ook geen der vijanden drong het dal in. Eerst den volgenden morgen trok een troep Ruiters binnen met eenen Officier aan het hoofd. De ongelukkigen wierpen zich voor hem te voet. Hij sprak Duitsch; zij smeekten om zijn mededoogen, en hij erbarmde zich over hen.

De molenaar verhaalde hem *Roosjes* geschiedenis. Met eene Fransche levendigheid zeide hij, den braven *Brandt* te kennen; zij waren te zamen in Egypte geweest, en hadden toen in hetzelfde Regiment met elkander gestaan. Hij beloofde, *Brandts* zuster te zullen beveiligen, en nam zelfs zijnen intrek in den molen. *Roosje* vernam angstig naar haren broeder doch kon geen berigt bekomen; alleenlijk hoorde zij, dat zijn korps bij Kappellendorf gevochten, en aldaar sterk geleden had.

„ Hij is dood!" riep zij klagende uit, „ hij is dood! andere ware hij zeker gekomen."

Twee dagen verliepen er. De troep Ruiters trok verder op; doch de Officier had er voor gezorgd, dat de molen beveiligd wierd, en weigerde edelmoedig het geschenk, dat de molenaar hem aanbood. Thans gedachten *Roosje* en *Frits* aan de bede van haren broeder, en maakten zich gereed, om naar het slagveld te gaan en hem onder de dooden te zoeken. Hun weg liep over de hoogten naar Kappellendorf. Nog lag de afgrijselijke schouwplaats vol van de verslagene slagtoffers. Hoe beefde *Roosje;* doch de drang van haar hart voor den broeder dreef haar verder. Waar zij eene Fransche uniform ontdekte; daar meende zij den broeder te herkennen, en eindelijk herkende zij hem wezenlijk. Hij lag op de hoogte bij Kappellendorf, door eenen snaphaan kogel in de borst getroffen. De wind blies door zijne haren en ontblootte het teeken, waaraan zij hem voor weinige dagen herkend had. Eenige schreden van hem verwijderd lag een tweede lijk, hetwelk een kanons kogel van het hoofd beroofd had, en zij meende, naar de gestalte, in hem den begeleider des broeders te herkennen. *Roosje* stortte op haren broeder neder; *Frits* groef met eenen knecht; dien hij mede genomen had, een graf, dat de beide lijken bevatten kon. De zusters wierp bevende de eerste hand met aarde op hem, en *Frits* kenmerkte de plaats met eenige steenen. „ Hier zullen wij somwijlen heen gaan, *Roosje !*" zeide hij, „ den broeder bezoeken en om hem weenen."

De erfenis was geheel uit *Roosjes* gedachte verdwenen, toen vader *Jakob*, na de eerste dagen van smarte, tot haar zeide: „ Uwe huwelijksgift, *Roosje!* blijft wel achterwege; maar aan u heb ik het te danken, dat de molen nog staat; gij brengt dien mijnen *Frits*, mede. Wilt gij hem, zoo geef hem uwe hand en ontvangt onzen zegen" *Frits* schreeuwde hard op van vreugde; *Roosje* viel de moeder om den hals; de beide goede ouden leiden de handen der gelieven in een en zegenden hen.

„ Maar mijn huwelijksschat is niet achter gebleven, vader!" zeide *Roosje*, na van de eerste opwellingen van blijdschap eenigzins bekomen te zijn; doch hoe groot die is, weet ik niet. Komt slechts en ziet; wat hij mij gegeven heeft; toen hij met mij uit de kamer ging."

Zij geleidde de verbaasden naar de kist, en ziet daar! men vond er 1000 Louis d' Or in Dat deze schoondochter deswege aan de buden niet minder welkom was, laat zich ligtelijk denken. *Frits* verheugde zich slechts *Roosje* te bezitten; doch deze weende tranen van smart over het verlies van haren broeder. Ach! gaarne had zij het geld er voor willen geven, had zij hem levend aan haar hart kunnen drukken.

Ter Drukkerij van GERBRANDUS SERRES.